Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitivm Perfectionis, Et Virtvtvm Christianarvm

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

XIV. Iniuriam, quæ superiori irrogatur & contra eum conceptam murmurationem Deus tanquam propriam reputat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40105

Visual Library

ſpectat, quàm vt, quod ſibi mandatum eſt exequendo Dei ſui voluntatem faciat. Atque hic ejus eſt cibus, voluptas, & vnica in omnibus, quæ agit, delectatio.

Pace magna gaudet.

Inſuper, qui in ſuperiore Deum conſiderat, ſeque jam in Dei manus traditum eſſe, necnon ab eo regi ac gubernari ſe credit, mira animi pace gaudet, nihil deſignans animo aut definiens, imò nec curans, quid de ſe futurum ſit. (*In pace in idipſum dormiam & requieſcam*) quia in fidas ſe bonasque manus conſignauit. *Dominus regit me & nihil mihi deerit*: certus ſum aliud nihil de me ſtatutum iri, quam quod ipſe voluerit: atqui ipſe aliud non volet, quam quod optimum eſt.

Pſalm. 49.
Pſal. 22. 1.

Præſtantia huius exercitii.

Quam multa, hem! bona ac diuitias ſpirituales nobis compararemus, ſi Deũ in ſuperiore contemplari aſſueſceremus, atque in animum penitus inducere, cum Deo & non cum hominibus viuere? Veteranus quidam Pater alias dicebat viginti & amplius annos ſe jam in Religione vixiſſe, & interea haud dum intellexiſſe, quid eſſet, *Obedire tanquam Chriſto, & quaſi qui Deo ſervit & non hominibus*: & tu te in forte intelligere credes quod ipſum & legeris & ſæpius referri audieris? ſed id non ſufficit: neceſſe eſt, vt ad vſum & praxim id, eo modo quo diximus reuocare nouerimus, vt hac ratione virtutis hujus perfectionem aſſequamur, omniaque hæc quæ commemorauimus bona percipiamus.

Sed labore ad id opus.

CAPVT XIV.

Injuriam, quæ ſuperiori irrogatur, & contra eum conceptam murmurationem Deus tanquam propriam reputat.

A contrario.

SIcuti dum ſuperiori obedimus, obedimus & honorem deferimus Deo, quẽ ſuperior repræſentat, & cujus locum occupat, ita, dum aliquam ſuperiori injuriam & contumeliam irrogamus, ea qualiſcunque demum ſit, irrogatur Deo. Eadem in vtroque aſſerto militat ratio; & pari modo Chriſtus de Priore, quo de ſecundo dixit: *Qui vos audit me audit, qui vos ſpernit, me ſpernit.* Apoſtolus autem ad Romanos ſcribens, hanc rationem aſſignat: *Quia non eſt poteſtas niſi à Deo: quicunq; autem poteſtati & decreto* ſuperiorum *reſiſtit, Dei ordinationi reſiſtit.* Plurima hujus rei exempla in S. Scriptura legere eſt. Cum Iſraelitæ contra Moiſen & Aaron, quos illis Deus in ſuperiores dederat, murmurarent, quod in deſerto non haberent, quod comederent, pæniteretque eos Ægypto exiiſſe; ſic eos Mo[illegible]s & Aaron ſunt allocuti. *Audivi murmur veſtrum contra Dominum: nos verò quid ſumus, quia muſcitaſtis contra nos? nec contra nos eſt murmur veſtrum, ſed contra Dominum:* Rurſus cum aduerſus Samuelem ijdem Iſraelitæ murmurarent, ac Regem ad aliarum gentium imitationem, peterent, ait Deus Samueli: *Non te abiecerunt ſed me ne regnem ſuper eos.* Hoc item in ſenſu paſſim declaratur illud Iſaiæ: *Nunquid parum vobis, eſſe moleſtos hominibus,* quos Deus miſit, vt vos regant & gubernent, neque ſanè parum id eſt, ſed multum: *quia moleſti eſtis & Deo meo*: quia Deo hęc fit injuria, eamq; ipſe velut propriam habet & vindicabit.

Luc. 10. 16.
Rom. 13. 1.
Poteſtas enim à Deo eſt, qui ei reſiſtit, Deo reſiſtit.
1. Reg. 8. 7.
Iſaia 7. 13.

Quantopere autem hæcce contra ſuperiores murmura Deus deteſtetur, quãque vt propriam injuriam hanc ducat, poterit è magnis & extraordinarijs flagellis caſtigationibusque, quibus in ea animaduertit, colligi: legimus quippe Gore, Dathan & Abiron, quia contra Moiſen & Aaronem murmurabant, imperiumque populi eos ſibi arrogare faſtuosè dictitabant, horrendo quodam modo à vindice fuiſſe caſtigatos. Terra quippe ſub pedibus dehiſcens, eos abſorbuit, & viuos vna cum vxoribus, tabernaculis & vniverſa ſubſtantia ad inferna tranſmiſit: quin & alios ducentos & quinquaginta viros, qui ijs aſſenſerant, ignis egreſſus à Domino deuorauit. Obſeruat curiosè D. Thomas grauius Deum & atrocius animaduertiſſe in illos, qui ſuperiori-

Punita murmurationis exempla.
Num. 16. & 31.
2. 2. q. 33. art. 1.

rioribus oblocuti ſunt, quàm in eos, qui immediatè diuino Numini injurij fuerant & contumelioſi, Deo cœli deſpreto diuinos honores deferentes. Satis namq; habuit hos in ore gladii de medio tollere: at illorum alios igne de cœlis miſſo ſuſtulit, alios ab aperiente terra abſorptos viuos ad infernum præcipitauit. Vt oſtenderet inquit S. Thom. poſteris, quanti eam contumeliam & injuriam faciat, quæ infertur ijs quos ſuos vicarios eſſe vult.

Exod. 32. 27.

Inobedientia cur idololatria cõfeatur.

Hinc quoque obiter eadem opera intelligetur & patebit, cur in Scriptura inobedientiæ malum idololatriæ peccato comparetur. Samuel quippe cum Saulem inobedientiæ coargueret, ait, *Quoniam quaſi peccatum ariolandi eſt repugnare, & quaſi ſcelus idololatriæ, nolle acquieſcere.* Quod S. Gregorius & Bernardus grande malum & peccatum egregie ponderantes dicunt, vide quam inobedientia ſit, cum id Spiritus ſanctus idololatriæ, & Dęmonum conſultationi par eſſe aſſerat. Et comparationis hujus rationẽ dantes, quia, ſicut inquiunt idololatria & dæmonis conſultatio cultum & reuerentiam Deo debitam, ei abjudicat, ita inobedientia & contemptus Superiorum, eum qui Deo debetur honorem & reuerentiam abrogat, propterea quòd hi Dei locum tenent. Adhæc ſicuti idololatra, Deum verum relinquendo idolum ligneum adorat & colit; ſic immorigerus & contumax, veram normam & regulam, quæ Deus eſt, ſequi negligens, falſam, proprium inquam judicium, & rationes ſuas humanas, ſequi præſumit.

1. Reg. 15. 23.

lib. 35. Moral. cap. 12.

de ordin. vitæ & morum inſtit.

Aliud exemplum.

Sed ad lineam. Alias quoq; parum abfuit, quin omnes ad vnum Iſraelitas in deſerto Deus vindex de medio tolleret, quod contra Moſen & Aaronem duces obtrectaſſent: immiſit quippe in eos ſerpentes, à quibus, non pauci eorum perierunt. Quod & alludit Apoſtolus, Corinthijs ſcribens. *Neq; murmuraueritis, ſicut quidam eorum murmurauerunt, & perierunt ab exterminatore*, Eandem quoq; ob cauſam fęda à Deo lepra percuſſa eſt Maria Moſis ſoror, ob quam etiam ſeptem diebus illam à caſtris excludi voluit, etſi dilectiſſimus & amiciſſimus ejus Moſes ab ea hanc vt plagam auerteret, inſtantiſſimè eum eſſet precatus. Et qui Dei iram manum retinere potuerat, ne in populum illum idololatriæ rerum ſæuiret, is ſorori peccanti veniam impetrare non potuit, niſi ante pro delicto debitè ſatisfeciſſet.

Num. 21. 5.

1. Cor. 10. 10.

Num. 12. 10.

Atque hinc S. Baſilius hauſit caſtigationem illam, quã in Religioſum Superiori ſuo vel fratri cuilibet contumacem, jubet animaduerti: vult namque ipſum prorſus à communitate ſequeſtrari, neque ipſum tantum ſed & omnia quę ejus ſunt: ita vt opera ejus & labores cum aliorum operibus non miſceantur: perinde ac in ſæculo fieri aſſolet cum eo qui contagioſo morbo laborat; nam non ipſe tantum ſed & omnes ej⁹ veſtes, ſupellex, ac quidquid vſu tetigit & contrectauit ſeparari ac domo proſcribi conſueuit, ne ad alios malum & contagium proſerpat; ita qui in parendo contumax eſt, inſtar excommunicati ab reliqua cõmunitate ſequeſtrari debet, quare ſolus agat, ac nemo illi in oratione, in cibo ſumendo, in hora recreationis vel laboris cõmunicet, vt hoc modo pudore ſuffuſus meliora reſpectet.

qu. 26. 27. 39.

Suſurro à conſortio communi ſeparandus.

Nicolaus I. Pontifex Maximus ad Imperatorem Michaelem ſcribens, & eum velut inhumanum & impudentem ſugillans, quod Præſules Eccleſiaſticos lingua maledica auſus eſſet mordere, adfert ad hoc propoſitum generoſum illud Dauidis factum: cum enim hic à Saule perſequente inſtanter premeretur & diuerſimodè exagitaretur, quadam die eum ſolum in ſpelunca, in qua ipſe delitabat, reperit; vbi licet eum clanculo ac nemine conſcio interficere potuiſſet, manus tamen in eum conjicere noluit, quod ceu læſæ majeſtatis crimen duceret, violentas manus in Chriſtum Domini immittere, etſi Saul alioquin eſſet improbus, & juratus ſui Aduerſarius: attamen auſus fuit aliquam de chlamydis ejus oræ laciniam præſcindere. Addit porro Scriptura, etiam facti hujus eum

poſtea

1. Reg. 24. 5.

poſtea pœnituiſſe, & doluiſſe, *Percuſſit*, inquit, *cor ſuum David, eò quod abſcidiſſet oram chlamydis Saul*; pari modo, inquit ille Pontifex, quilibet bonus ſubditus, qui Chriſtum Dominum in ſuperiore agnoſcit, facere debet, nec linguæ ſuæ nouacula ejus veſtem præſcindere audere: ſed, ſi interdum vel ex incuria, vel infirmitate vel præcipiti aliqua paſſione impellente, aliquam ejus perfectionem commemorando proferat, ſtatim ad ſeipſum, Dauidis exemplo reflexione facta, indolere & compungi, quod veſtis ſuperioris oram contingere ſit auſus, etſi alioquin imperfectio parua ſit & minuta. Et adnectit commune illud Pontificum dictum, *Facta ſuperiorum oris gladio ferienda non ſunt; quamuis reprehendenda videantur*: nam qui ea & faciunt, & fieri jubent, Dei locum & vicem ſupplent. Atque ideo ipſe Dominus olim præcepit: *Diis non detrahes.* Deos ecce eos nuncupat, & ut tales coli vult, & honorari. Addit inſuper, quod dictum alibi, non injuriam ſolum Deo & ſuperiori per hoc à murmurante fieri, verum etiam ſubdito, apud quem iſthæc murmuratio profertur, non parum damni inferri: hoc namque pacto ſuperioris auctoritatem deterit, & bonam opinionem & æſtimationem, quam alter de eo habebat diminuit; & in cauſa eſt, vt ab eo fiat alienior, & amoris aff.ctus intepeſcat.

Parce famæ ſuperiorum.

Gregor. in Regiſtr. lib. 12. 31.

Exod. 22. 28.

Diis non detrahes.

Murmur famam deterit ſuperiorum.

Quare fit vt obedientiæ auctoritas & robur ſummoperè eneruetur: atque id eſſe cauſſa ſolet, cur alius ille nullum ſit fructum collecturus ex eo quod ſuperior illi dicet aut faciet: quod eſt, illi januam ad omnem profectum, qui ſuperioris adminiculo parandus eſt, occludere. Quamobrem, quocunque rem modo intueamur, ſerio ab hoc nobis caueamus oportet, ne tantum bonum per nos interuertatur, juxta illud Apoſtoli, *Ne qua radix amaritudinis ſurſum germinans impediat, & per illam inquinentur multi.*

Heb. 12. 15.

Leuia etiã vitanda murmura.

Eſt autem hic ſedulo aduigilandum, etiam in rebus leuibus & paruis: neque enim leue & paruum erit ſuperiori amorem, æſtimationem, opinionem, fiduciam, quam tertius ille de eo habebat, derogare, quod ex hujuſmodi murmurationibus & oblocutionibus ſequi ſolet. Atque hoc eſt, quod maximè in illis ſpectandum eſt, non tantum vtrum id quod dicitur, ex ſe graue ſit vel leue.

CAPVT XV.

Obedientia non excludit, quo minus quid ſuperiori à ſubdito poſſit proponi, & quis in proponendo modus ſeruandus ſit.

NOn ſolum vitioſum non eſt, vel imperfectio, ſuperiori ſuas rationes, proponere, verum etiam majoris perfectionis: Imo malum foret ſuo eas tempore non proponere. Vnde id etiam nos particulari quadam regula, ſignanter facere præcipimur: *vt nimia ſolicitudo in iis quæ ad corpus pertinẽt, reprehenſibilis eſt: ita cura moderata tuendæ ad divinum obſequium valetudinis ac virium corporis laude digna, & ab omnibus adhibenda eſt: & ea de cauſſa cum animadverterint aliquid ſibi nocere, vel aliquid aliud neceſſarium eſſe, circa victum, veſtitum, habitationem, officium, aut exercitationem, & ſic de aliis rebus, admoneant omnes ea de re ſuperiorem, vel quem ad id ſuperior conſtituerit.* Non ſine ratione hanc nobis regulam S. N. P. præſcripſit. Licet enim verum ſit præcipuam rerum ad valetudinem corporis ſpectantium curam, atque adeo in ſuo modo totam ad ſuperiores pertinere debere; quia, tamen homines ſunt, non Angeli, ac proinde ſcire nequeunt, vtrum aliqua re, præter ea, quæ in communi omnibus præbentur, ipſe pri-

Rectè proponi poſſunt rationes ſuperioribus.

3. p. Conſti. c. 2. §. 1. regul. 46. ſummarii.

uatim